

Arrest

nr. 278 493 van 10 oktober 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 juli 2022 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 5 september 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 september 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende, bij aangetekend schrijven van 17 december 2020, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 12 juli 2022 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.12.2020 werd ingediend en op data van 01.02.2021, 17.09.2021, 17.11.2021, 31.03.2022 en 01.04.2022 werd geactualiseerd door :

[D.T.P.H.] [...]

nationaliteit: Kameroen [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 26.01.2018 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen. Zijn tweede asielprocedure werd afgesloten op 12.03.2020 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de asielprocedures – namelijk drie jaar en vier maanden voor de eerste en zeven maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Volledigheidshalve wijzen we er op dat betrokkene in september 2013 door de Griekse autoriteiten werd erkend als vluchteling[...]. Betrokkene dient dan ook niet terug te keren naar Kameroen maar wel naar Griekenland, waar hij over een verblijfstitel beschikt als erkend vluchteling van Kameroense herkomst.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op een lopend beroep bij de RVV tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.08.2020. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de RVV dit beroep reeds verworpen heeft op 23.12.2021. Betrokkene kan zich hierop dan ook niet nuttig meer beroepen.

Betrokkene beroept zich op de coronapandemie als buitengewone omstandigheid die hem zou verhinderen terug te keren naar Griekenland, waar hij over verblijfsrecht beschikt als erkend vluchteling van Kameroense herkomst. Echter, we merken op dat reizen binnen de Europese Unie perfect mogelijk is hoewel waakzaamheid blijft geboden en eventuele reisvoorwaarden strikt nageleefd dienen te worden. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken dat Griekenland sinds 1 mei 2022 alle beperkingen met betrekking tot de toegang tot het land heeft opgeheven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij onvermogen zou zijn en bij een terugkeer naar Griekenland terecht zou komen in een collectief opvangcentrum waarvan hij vreest dat het niet aangepast is aan de gewijzigde omstandigheden omwille van de coronapandemie en dat hij geen materiële hulp zou ontvangen omwille van de onduidelijke corona situatie. Betrokkene toont dit echter op geen enkele wijze aan. Het gaat hier om een loutere veronderstelling die bovendien op de feiten vooruitloopt. Het is aan betrokkene om zijn beweringen te staven met minstens een begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij een duurzame relatie heeft met een erkend vluchteling (in dossier [...]) en dat zij reeds een koppel zijn sinds 2013 en samenwonen in het opvangcentrum. Echter, betrokkene toont niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van zijn partner dat zij niet meer

samenwonen sinds 30.11.2021. Er is dan ook geen sprake van gezinscel tussen betrokkene en zijn partner. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij bij een terugkeer het leven dat hij reeds langdurig in België heeft opgebouwd, zal moeten achterlaten. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert echter niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het land van gewoonlijk verblijf (Griekenland) voor het indienen van de aanvraag. (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Betrokkene beroept zich op de bescherming geboden door artikel 8 EVRM omdat een terugkeer een ongerechtvaardigde inmenging zou uitmaken op zijn privé-en gezinsleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er familieleden van hem in België verblijven. Hij beroept zich wel op zijn duurzame partnerrelatie, ter staving waarvan hij een verklaring van zijn partner voorlegt. Echter, we merken op dat betrokkene reeds sinds 30.11.2021 niet meer samenwoont met zijn partner en er dus geen sprake meer is van een gezins-eenheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden zes getuigenverklaringen voorlegt, enkele foto's en bewijzen van vrijwilligerswerk. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Griekenland uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van

het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij reeds zes jaar in België zou verblijven, dat hij een bijdrage zou kunnen en willen leveren aan de samenleving door het verrichten van arbeid, dat hij de kans zou vragen om zijn intenties waar te maken, dat hij verder zou willen deelnemen aan het gemeenschapsleven waarvan hij de facto reeds deel zou uitmaken, dat hij oprecht, werkbereid en taalvaardig zou zijn en over normbesef zou beschikken, dat hij een verklaring van zijn partner voorlegt evenals zes getuigenverklaringen, verschillende foto's en bewijzen van vrijwilligerswerk) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschafft de volgende toelichting:

"Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buiten-gewone omstandigheden werden ingeroepen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door verzoeker expliciet gewezen op de zeer langdurige periode dat hij reeds woonachtig is in België.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Kameroen. [...] Verzoeker verliet Kameroen met bestemming Turkije op 26 januari 2013. Hij kwam toe op Griekenland in augustus 2013. Hij diende in september 2013 een verzoek tot internationale bescherming in, waarna hij werd erkend als vluchteling door de Griekse autoriteiten. Verzoeker diende Griekenland evenwel te verlaten. Hij kwam toe in België in september 2014. Sindsdien is hier in België verblijvende.

Verzoeker heeft derhalve een zeer langdurige binding met België, gelet op zijn zeer langdurig verblijf in België en zijn afwezigheid uit zijn land van herkomst (zoals ook blijkt uit het administratief dossier).

Desondanks wordt het bijzonder langdurig verblijf van verzoeker (en bijgevolg zijn bijzondere langdurige afwezigheid uit Kameroen en Griekenland) niet aanvaard als een "buitengewone omstandigheid". Door verweerder werd in de bestreden beslissing hierover onder meer geoordeeld als volgt (stuk 1, pagina 1):

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 26.01.2018 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen. Zijn tweede asielprocedure werd afgesloten op 12.03.2020 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de asielprocedures – namelijk drie jaar en vier maanden voor de eerste en zeven maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Volledigheidshalve wijzen we er op dat betrokkene in september 2013 door de Griekse autoriteiten werd erkend als vluchteling[...]. Betrokkene dient dan ook niet terug te keren naar Kameroen maar wel naar Griekenland, waar hij over een verblijfstitel beschikt als erkend vluchteling van Kameroense herkomst.

De gemachtigde bespreekt derhalve de duurtijd van de procedures tot internationale bescherming en een eerder bevel om het grondgebied te verlaten waaraan verzoeker geen gevolg gaf. De zeer lang-durige periode dat verzoeker woonachtig is in België sinds zijn aankomst in België in september 2014 wordt daarentegen niet (kenbaar) betrokken in de gemaakte beoordeling door de gemachtigde als "buitengewone omstandigheid".

Dit element werd nochtans aangehaald door de verzoekende partij als "buitengewone omstandigheid" (zie de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, pagina 6, randnr. 8 en pagina 8, randnr. 11), waardoor de gemachtigde gehouden is dit gekende element te betrekken bij de gemaakte beoordeling.

Verweerder kan dit ingeroepen element derhalve niet reduceren tot de duurtijd van de periode dat zijn verzoek tot internationale bescherming werd onderzocht.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

3. In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door verzoeker opgeworpen dat hij dreigt, bij een terugkeer naar Griekenland, in een toestand van een grote

materiële deprivatie terecht te komen waardoor een terugkeer naar Griekenland voor hem bijzonder moeilijk is.

Verzoeker merkte onder meer op dat hij bijzonder langdurig afwezig is gebleven Griekenland, hetgeen kan worden afgeleid uit zijn langdurig verblijf in België. Hij heeft geen geldige (identiteits)documenten van Griekenland meer. Hij heeft evenmin enig vermogen waarop hij kan terugvallen, hetgeen temeer blijkt doordat verzoeker tot op heden verblijft in het opvangcentrum van Fedasil te Linkeroever, waar-door hij niet in staat is om zonder tussenkomst van de nationale overheid een menswaardig leven te kunnen opbouwen.

Door verweerder werd in de bestreden beslissing over deze aangehaalde "buitengewone omstandigheid" door verzoeker onder meer geoordeeld als volgt (stuk 1, pagina 2):

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij onvermogen zou zijn en bij een terugkeer naar Griekenland terecht zou komen in een collectief opvangcentrum waarvan hij vreest dat het niet aangepast is aan de gewijzigde omstandigheden omwille van de coronapandemie en dat hij geen materiële hulp zou ontvangen omwille van de onduidelijke corona situatie. Betrokkene toont dit echter op geen enkele wijze aan. Het gaat hier om een loutere veronderstelling die bovendien op de feiten vooruitloopt. Het is aan betrokkene om zijn beweringen te staven met minstens een begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Door de gemachtigde wordt een begin van bewijs noodzakelijk geacht van verzoeker om zijn beweringen te staven. Verzoeker wijst er evenwel op dat de door hem aangehaalde "buitengewone omstandigheden" – met name dat hij bij een terugkeer naar Griekenland, in een toestand van een grote materiële deprivatie terecht te komen – voldoende blijken op basis van zijn persoonlijke situatie, de door verzoeker aangehaalde argumenten en het administratief dossier (hetgeen gekend is door verweerder).

Verzoeker is bijzonder langdurig woonachtig in België (sinds september 2014). Hij verblijft, tot op heden, in een federaal opvangcentrum van Fedasil te Linkeroever om te voorzien in zijn basisbehoeften (zoals onder meer blijkt uit de uitgevoerde woonstcontrole naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf en de vermelde woonplaats van verzoeker op de bestreden beslissing). Verzoeker heeft geen binding met Griekenland. Hij verliet dit land in 2014 en keerde sindsdien niet meer terug.

Uit al deze feitelijke elementen blijkt voldoende dat verzoeker, bij een terugkeer naar Griekenland, in een toestand van een grote materiële deprivatie dreigt terecht te komen waardoor een terugkeer voor hem bijzonder moeilijk is.

Minstens kan worden vastgesteld dat het oordeel van de gemachtigde op dit punt onzorgvuldig is, aangezien met de bovenvermelde elementen geen of onvoldoende rekening werd gehouden in de gemaakte beoordeling.

4. Verzoeker merkt verder op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat verzoeker slechts voor een "tijdelijke" of "korte" periode moet verblijven in Griekenland, in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf.

Wat "tijdelijk" of een "korte" periode is, wordt niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium "tijdelijk" en een "korte" periode nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Griekenland om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als "tijdelijk" of "kort", zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder "tijdelijk" of "kort" verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoeker in deze niet-omschreven periode,

“tijdelijk” of “kort”, in de mogelijkheid zou zijn om in Griekenland te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat er meer dan 18 maanden verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (12.07.2022) en het moment van het indienen van de aanvraag (17.12.2020), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de “buitengewone omstandigheden” niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing besproken.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat verweerder zijn langdurig verblijf in België niet kenbaar heeft betrokken bij de beoordeling van de vraag of er al dan niet buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van State, geduurd dat de aangehaalde gegevens inzake verzoekers lang verblijf en integratie niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheid, aangezien deze in beginsel slechts nuttig zijn bij het onderzoek van de gegrondheid van de verblijfsaanvraag. Verweerder heeft daarnaast ook nog toegelicht dat verzoeker zich wel beroept op het feit dat hij bij een terugkeer het leven dat hij reeds langdurig heeft opgebouwd in België zal moeten achterlaten, maar niet concretiseert op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het land van gewoonlijk verblijf – zijnde Griekenland – voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoeker geeft te kennen niet akkoord te gaan met deze zienswijze, maar toont hiermee niet aan dat een afdoende motivering zou ontbreken. De toelichting die verweerder heeft verstrekt laat hem immers toe om te begrijpen waarom hij bepaalde gegevens niet weerhoudt om te kunnen besluiten tot het bestaan van buitengewone omstandigheden en biedt verzoeker de kans om verweerders standpunt te betwisten.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan hij de draagwijdte correct weergeeft.

In essentie betwist verzoeker de wijze waarop verweerder bepaalde elementen, die volgens hem wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid, heeft beoordeeld.

Hij benadrukt in de eerste plaats dat hij belangrijke banden met België heeft, gelet op zijn zeer langdurig verblijf in dit land en zijn langdurige afwezigheid uit zowel Kameroen als Griekenland. Volgens verzoeker beperkt de gemachtigde zich tot het bespreken van de duurtijd van de behandeling van de verzoeken om internationale bescherming en het verwijzen naar een eerder bevel om het grondgebied te verlaten waaraan geen gevolg werd gegeven, zonder evenwel de zeer langdurige periode gedurende dewelke hij in België woont bij de beoordeling te betrekken. De Raad kan verzoeker hierin niet bijtreden. Verweerder heeft immers, zoals reeds gesteld, aangegeven dat verzoeker zich beperkt tot de loutere stelling dat hij bij een terugkeer het leven dat hij reeds langdurig heeft opgebouwd in België zal moeten achterlaten, zonder echter te concretiseren of verder te staven op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om de verblijfsaanvraag in te dienen in Griekenland. De Raad merkt in dit verband op dat het niet kennelijk onredelijk is om te concluderen dat uit een langdurig verblijf in regel niet kan worden afgeleid dat het voor een vreemdeling bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure. Verweerders oordeel dat de door verzoeker aangevoerde verblijfstermijn en de tijdens deze termijn opgebouwde banden niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk waarom daar in zijn geval anders over had dienen te worden geoordeeld.

In een tweede onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat hij bij een terugkeer naar Griekenland dreigt terecht te komen in een toestand van grote materiële deprivatie en om die reden een terugkeer naar dat land voor hem bijzonder moeilijk is.

In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf voerde verzoeker inderdaad aan dat hij onvermogen is, waardoor hij nood heeft aan materiële hulp. Hij stelde dat de kans dan ook bijzonder reëel is dat hij in Griekenland in een *“collectief opvangcentrum”* zal belanden, doch dat het niet is gekend of een dergelijke *“opvang aangepast is aan de huidige coronacrisis”*. Hij stelde bovendien te vrezen totaal geen materiële hulp te kunnen verkrijgen *“door de onduidelijkheid van de huidige situatie”*. Verweerder oordeelde evenwel dat verzoekers betoog dat hij geen aangepaste opvang zal hebben louter uitgaat van veronderstellingen en dat hij nalaat zijn verklaringen te onderbouwen. Hij benadrukte dat het aan verzoeker was *“om zijn beweringen te staven met minstens een begin van bewijs”*. De Raad merkt in dit verband op dat het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat een verwijzing naar een situatie waarvan, bij gebrek aan stavingsstukken, niet kan worden vastgesteld dat zij zich werkelijk voordoet of kan voordoen niet volstaat om te kunnen besluiten tot het bestaan van een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont ook geenszins aan dat verweerder onzorgvuldig of kennelijk onredelijk optrad door in zijn verzoekschrift de nood aan stavingsstukken in vraag te stellen en aan te voeren dat het feit dat hij bij een terugkeer naar Griekenland zou terechtkomen in een toestand van grote materiële deprivatie, voldoende blijkt op basis van *“zijn persoonlijke situatie, de door [hem] aangehaalde argumenten en het administratief dossier”*. Deze uiteenzetting is te weinig concreet om te kunnen oordelen dat verweerders overweging niet correct is. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te willen suggereren, kan uit het gegeven dat hij sinds september 2014 in België verblijft – zonder evenwel ooit tot een verblijf van meer dan drie maanden te zijn toegelaten of gemachtigd – en dat hij in een federaal opvangcentrum werd ondergebracht ook niet automatisch worden geconcludeerd dat hij bij een terugkeer naar Griekenland, een land waar hij werd erkend als vluchteling en waar hij als gevolg hiervan een legale verblijfsstatus en tal van andere rechten kan genieten, in een toestand van grote materiële deprivatie dreigt terecht te komen.

Verzoekers betoog dat hij met Griekenland geen band meer heeft en het daardoor voor hem bijzonder moeilijk zou zijn om zich er naartoe te begeven om een verblijfsaanvraag in te dienen, kan evenmin leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Dienaangaande merkt de Raad op dat verzoeker deze argumentatie niet aanvoerde in de aanvraag om machtiging tot verblijf, zodat niet kon worden verwacht dat verweerder hieromtrent enig standpunt zou innemen. Verzoeker kan ook niet voorhouden dat hij geen enkele band meer heeft met Griekenland. Dit is immers het land waar hij een internationale beschermingsstatus geniet. Niets wijst erop dat verzoeker in Griekenland niet langer zou worden beschouwd als een erkende vluchteling en hij in die hoedanigheid geen beroep zou kunnen doen op allerlei instanties en beschermingsmechanismen.

Ten overvloede moet worden gesteld dat uit het eventueel ontbreken van een band met Griekenland hoe dan ook niet zonder meer kan worden afgeleid dat verzoeker – een jonge alleenstaande man op arbeidsleeftijd, die reeds vele landen doorkruiste en steeds onderdak vond – er zou terechtkomen in een dermate ernstige situatie van materiële deprivatie dat het voor hem onmogelijk of minstens bij-zonder moeilijk zou zijn om er een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure.

In een laatste onderdeel van zijn middel voert verzoeker aan dat verweerder in de bestreden beslissing een aantal keren heeft aangegeven dat een terugkeer naar Griekenland om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post slechts een “*tijdelijk*” of “*kort*” verblijf in dat land impliceert. Hij toont hiermee niet aan dat verweerder een incorrecte invulling heeft gegeven aan de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat hij uitging van incorrecte feiten of dat hij onzorgvuldig of onredelijk optrad. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te willen voorhouden kan verweerder uiteraard niet bepalen binnen welke termijn, na de terugkeer naar het land van herkomst of gewoonlijk verblijf, er eventueel een positief antwoord zal komen op een aanvraag om machtiging tot verblijf die via de reguliere procedure zal worden ingesteld. Deze termijn hangt immers af van de snelheid waarmee de aanvrager zelf ageert en is afhankelijk van het al dan niet volledige karakter van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Door erop te wijzen dat de behandeling van zijn aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd meer dan achttien maanden in beslag nam, toont verzoeker niet dat een aanvraag die wordt ingediend volgens de reguliere procedure niet binnen een redelijke termijn zal worden behandeld. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt ook dat verweerder het woord “*tijdelijk*” veeleer gebruikt om aan te geven dat een terugkeer naar Griekenland geen definitief karakter dient te hebben en dat het woord “*kort*” nergens wordt gebruikt. Verzoeker maakt daarenboven niet aannemelijk dat het feit dat de behandeling van een verblijfsaanvraag via de reguliere procedure niet echt kort zou zijn ertoe zou kunnen leiden dat verweerdens vaststelling dat de aangevoerde gegevens niet toelaten te besluiten tot het bestaan van een buitengewone omstandigheid niet correct zou zijn.

Verzoekers uiteenzetting laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.3. Verzoeker laat voorts na om, op een voor de Raad begrijpelijke wijze, toe te lichten waarom hij van oordeel is dat artikel 8 van het EVRM is geschonden, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste uiteenzetting, onontvankelijk is.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de door verweerder inzake de vordering tot schorsing opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK